Возстала і лик закрила
Десниця, набрякла гнівом...
Вітри розгорнули крила
І крикнули чорним Дивом.

Вирує, сурмить повітря,
Насовують хмари — обри...
Цинобри на спад — не відра,
Проллялися цебри цинобри.

Здрижали стовпи й колони,
Кладуть хмаросяжні мури
Такі громохкі поклони,
Що чола від них — на цури!

Вже холод у душах голих,
Вже кроки у вас непевні?
А це ж лише перший сколих,
Це лиш ворухнувся древній!

1938